

Kommissionen har under hensyn til ombudsmandens tavshedspligt fundet det ubetænkeligt, at oplysningspligten i henhold til § 7, stk. 1, ikke undergives en begrænsning svarende til den citerede bestemmelse i retsplejeloven.

Det kan derimod være et spørgsmål, om en sådan begrænsning bør gælde ved afgivelsen af vidnesbyrd i henhold til § 7, stk. 2, idet vidneførselen vil kunne medføre, at offentligheden får kendskab til de fremkomne oplysninger. Denne betænkelighed kan imidlertid imødegås ved en bestemmelse, der som den foreslåede giver adgang til at foretage vidneafhøringen i et lukket retsmøde.

#### Til § 8.

Kommissionen har ikke ment at kunne foreslå nogen mere bestemt begrænsning af ombudsmandens tavshedspligt end den, der ligger i ordene „såfremt hemmeligholdelse ifølge sagens natur er påkrævet“, jfr. tjenestemandslovens § 3, stk. 3. Disse ord betyder, at tavshedspligtens omfang ikke alene beror på arten af de oplysninger, ombudsmanden under udøvelsen af sit hverv kommer i besiddelse af, men også på, til hvem der er tale om at videregive disse oplysninger. Det kan således tænkes, at visse oplysninger af ombudsmanden kan videregives til vedkommende minister, men ikke til rigsdagen, og at visse oplysninger kan videregives til rigsdagen, men ikke optages i ombudsmandens beretning, som jo skal offentliggøres, jfr. § 10.

#### Til § 9.

Ombudsmandens undersøgelser vil formentlig kun i forholdsvis få tilfælde føre til straffesag eller disciplinærsag, end ikke i alle tilfælde, hvor ombudsmanden finder grundlag for kritik. Hvor den udviste fejl eller forsømmelse er ubetydelig samt efter omstændighederne, når den pågældendes erkendelse af at have fejlet lader formode, at han i fremtidige tilfælde vil bære sig rigtigt ad, vil det kunne findes rimeligt ikke at foretage videre i sagen.

Det bemærkes, at de i retsplejelovens §§ 48 og 49 indeholdte bestemmelser vedrørende dommers disciplinære forhold, ikke ændres ved den i stk. 2 givne regel om rejning af disciplinærsager.

Når det i stk. 3 hedder, at ombudsmanden altid overfor den pågældende kan fremsætte sin opfattelse af sagen, har kommissionen lagt vægt på en formulering, som ikke giver udtryk for nogen ombudsmanden tilkommende instruktørisk eller disciplinær myndighed.

Kommissionen har overvejet, om ombudsmanden bør have til opgave at yde borgerne en vis støtte i tilfælde, hvor der fra statens side er tilføjlet dem individuel uret. Der kunne være tale om at give ombudsmanden beføjelse til i sådanne tilfælde at meddele fri proces. Man har dog ment, at afgørelsen desangående bør træffes af justitsministeren eller amtmanden (overpræsidenten) i overensstemmelse med retsplejelovens kap. 31. Der vil intet være til hinder for, at ombudsmanden yder den forurettede en vis vejledning med hensyn til indgivelse af klage eller anlæg af retssag, ligesom han vil kunne gøre indstilling om meddelelse af fri proces.

#### Til § 10.

Ombudsmandens meddelelse til rigsdagen i henhold til stk. 1 vil antagelig mest praktisk kunne gives til et af rigsdagen nedsat udvalg, som i det hele får til opgave at følge ombudsmandens virksomhed.

#### Til § 12.

Kommissionen har ønsket at give ombudsmanden en høj lønningsmæssig placering for at understrege stillingens betydningsfulde karakter og give mulighed for at kunne besætte den med de bedst egnede personer.

#### Til § 14.

Da ombudsmandsordningen er en nydannelse i dansk lovgivning, foreslås det, at loven senest i rigsdagsåret 1955—56 skal optages til revision på grundlag af de til den tid indhøstede erfaringer.